

dette Diebstik forrente sig overmaade daarligt, og det vil ganske vist ogsaa blive Tilfældet i en meget lang Fremtid; thi de Jernbaner, som kunne give og efter deres Vælggenhed maae give en passende Rente, ere jo som bekendt ikke anlagte af Staten og komme altsaa ikke i den Forstand Staten tilgode. Der er ligeledes et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem tog med i sin Opgjørelse af den virkelige Balance, nemlig Mellemværendet med Enkekassen og Udgifterne til forøgede Pensioner. Jeg troer, at Forholdet til Enkekassen staaer i et noget nært Slægtskab med vore Udgifter til Pensionsvæsenet overhovedet, og jeg troer, at det er meget for tidligt endnu at ville beregne os Noget tilgode i finantiel Fremgang derved, at vi muligens faae nogen Afkortning i Pensionerne til tidligere Embedsmænd i Monarchiet, saalænge nemlig som vi ikke vide, hvilken Indflydelse den nye Hærsordning vil udøve paa Pensionsvæsenet, hvilken Indflydelse den forventede Forandring af Præstelønningsvæsenet vil udøve paa samme Spørgsmaal, og endelig overhovedet hvorledes det vil stille sig dermed, naar den forventede almindelige Embedsmændslønningslov bliver vedtagen. Det forekommer mig derfor, at det er for tidligt overhovedet at beregne os Noget somhelst fra disse Poster med Hensyn til Fremgangen, at tage Hensyn til nogle af vore Udgifter dertil for at faae en bedre Balance end ellers. Tager vi derfor disse to Spørgsmaal bort af, hvad det ærede Medlem fremførte, og det kan jo være en Skjønssag, hvorvidt man vil gjøre det eller ikke, saa faaer jeg for min Betragtning ud, at det, vi afdrage paa vor Gjæld, tage vi af Reserveconden, at vor Gjæld og vor Formue formindstes omtrent i samme Grad. Vi have da de 12 à 1300,000 Rb. til nye Geværer; disse betales deels ved extraordinære Realisationer fra Militairretakterne og deels ved det Beløb, vi vente skal indkomme ved dette Lovforslag. Vedtager man nu igjennem dette Lovforslag at faae et saadant Beløb som Indtægt, saa vil jeg forudsætte, at man er avanceret i indværende Finantsaar 1867—68 omtrent een Million med Hensyn til Geværspørgsmaalet, idet nemlig det Dvrigt er Tilbagegang paa Grund af extraordinair

Realisation. Derimod have vi ganske vist ved Siden deraf en Fremgang, og det er Afdraget paa vort Mellemværende med Banken, og naar dette lægges til, da troer jeg, vi komme Sandheden meget nær, naar vi sige, at vi, ved at vedtage en Indtægt af det Beløb, hvorom der her er Tale, ville vinde som Fremgang i indværende Finantsaar de nye Geværer, 12—1300,000 Rb. Dette er en Fremgang, som forekommer mig at være sømmelig efter samtlige vore Forhold, thi jeg indbrømmer jo meget gjerne, hvad der vistnok er en almindelig Anskuelse, at en saa betydelig Anskaffelse som et saa stort Antal Geværer ikke billigtvis kan paalignes et enkelt, ja end ikke enkelte Aar, men en saadan Udgift bør ligesom spredes over flere Aar, og dersom vor Fremgang er 12—1300,000 Rb., og vi ville regne, at Udgiften til Geværer deles over 6 Aar, saaledes at omtrent 200,000 Rb. udredes hvert Aar i 6 Aar, saa ville vi faae en Fremgang i Formuen af omtrent 1100,000 Rb., og denne Fremgang vil altsaa sige, at vi kun forbruge 8 à 900,000 Rb. af vor Formue for at afbetale contractmæssig c. 2 Millioner paa vor Gjæld. Skulde dette nu være for Lidet, da er det Beløb, der her forlanges, for Lidet; skulde det være for Meget, da behøve vi ikke dette Beløb. Jeg gaar nu ud fra den Forudsætning, at det ingenlunde er for Lidet at gjøre et saadant Afdrag paa vor Gjæld, som, trods Hensynet til, at vi have en meget betydelig Formue, som vi naturligvis altid ville frabrage det Beløb, hvormed Gjælden er opført, for at komme til det Virkelige, dog er betydelig større, end der nogenstinde forhen har hvilet paa den Deel, vi have tilbage af det danske Monarchie. Naar vi, som sagt, fastholde dette, saa vil det vise sig, at vi ved en saadan Fremgang kunne komme nogenlunde over de Trængselsaar, som man har nævnt, at vi havde, indtil omtrent 1876; saaledes kunne vi nogenlunde komme over dem; men det forekommer mig, at det vilde være en meget farlig Maaede at komme over disse Trængselsaar, dersom man meente, at vi uden videre kunde forbruge af vor Activmasse, saalænge vi havde en saadan disponibel, til at afbetale vor Gjæld, og naar Activmassen ikke